

جال الجرب فی وسط الشمس فنبجان ربی الاعلی اذا صاحت الوجود بان بی ثم بی
 فنبجان من خلق فسوی واذا اترقت جواهر الروح فی سبائل البقا ما ظهروا حتی فنبجان
 ربی الاعلی وتجد نسا فخذة المخلصین من انوارها انورا فنبجان من خلق فسوی
 وتولمت عقول المقدمین عما تنزل وتعلی فنبجان ربی الاعلی اذا نادى المنا
 فی وسط الوجود علی مرکز الابداء فنبجان من خلق فسوی فقال ورب السماء نظرة
 الیها خیر عن مکنا الأضرة والأولی فنبجان ربی الاعلی ثم قامت وقامت
 فایتمه الکبری فنبجان من خلق فسوی جلست وتزلزلت فخذة اولی النهی
 فنبجان ربی الاعلی ثم بعد ذلك اخرجت عن خلف شرا لوما من الرزید انضرا
 فنبجان من خلق فسوی وقرئت من التلوح صرخا من رموزها الاسری فنبجان
 ربی الاعلی اذا اخرجت الارواح عن هیاکل السماء فنبجان من خلق فسوی ثم
 اشارت بأینة الوسطی وانفدت الأویان من آدم الی عیسی فنبجان ربی الاعلی
 وحركت بعد ذلك مرة بعد اولی اذا شقت الشمس فی سماء التضا فنبجان من خلق
 فسوی ثم عرت راسها وعلقت بالجعد علی ندى صدرها فنبجان ربی الاعلی و
 خمرت صورت الله من شرارتها فی ذکر ربها علی الاعلی فنبجان ربی الاعلی اذا
 طمرت آية الیل من جده الظلمار وآية النهار من جبیننا البیضاء فنبجان من خلق فسوی
 ونادت بنداء القدس فی فردوس اللقا فنبجان ربی الاعلی فقالت مستنون
 یا اصحاب التقی فنبجان من خلق فسوی فستمون عن حرم الجمال فی کبته السما فنبجان

ربی الاعلی هذا ما رقم علی لوح البقا من قلم الاعلی فنبجان من خلق فسوی وفيه
 حکمة من الاسرار التي لا تشهد ولا تری فنبجان ربی الاعلی بالبدنه

هو الله

شمس جبال الهی از مشرق غیب ربانی طالع شده و بر حسب مکان مشرق کشته فیا طوبی
 لکسان تنور با شداها

هو الله

سراج همه منور شده تا ستمهای قلوب ناس را بفضیله خود برافروزد فیا طوبی
 لکسان ستغنی بفضیلهما

هو الله

شجره انقطاع در این ارض مطهره به محبوب مغرور مس شده و بر فردوس قدس
 فیا طوبی لکسان تکیون فی ظله لمن المستظین ومن شرارة لمن المستترزین

هو الله

صدره سینائی بلسان انی اذا الله تنطق میفرماید فیا طوبی لکسان تسبح لغاها
 هو الله

همای قدس بر کائنات سایه افکنده فیا طوبی لکسان استغنی فی ظلالک

ای درویش

از عالم فانی منقطع شو تا بسوی عالم باقی پردازشانی انقطع عن الدنیا حتی تصیدک الله

الی سماء قدس مرفوعا

ایدرویش

از نسج جهان بگذر تا بصبح بدیع جانان سطرزگروی فیاطوبی لک ان تکون ^{الذین} ان تکون
هو تبه المقصود

جالی ذوالجلال بمیشال از مشرق غیب لایزال طلوع نموده فیاطوبی لک ان تخضر
بین یدیه تکون من المشرقین بجهاله الظاهر المبین

هو تبه

ساقی الهی خمر ربانی از خم رحمانی بزن بنماید فیاطوبی لک ان تکون من خمره لمن الشارین
ای علی

بجان فانی از جان باقی بگذر تا بسوی سما قرب متصاعده شوی فیاطوبی لک ان تکون من ان ^{علین}
هو تبه

پر مضموی بسوی سما قدس ربانی پرواز کن و از جهان بگذر تا در جهان جانان در باب
سبحان داخل شوی فیاطوبی لک ان تکون من السامین

هو تبه

نار الهی بر سدره سینائی مشتعل آمده و با موسی روح تکلم اتی انا الله الهک
والله العالمین میگوید فیاطوبی لک ان تسبح سبح الحقیقه تکلمت اتماد در می بصیرت تارویه
لهباحتا

هو تبه

بنای بقا بر سدره لقا جانان و رقالتنی میفرماید بان یا قوم هذا جمال الله ان کبر الهمی
طلع عن هذا المشرق الافوز و کشف النقاب عن وجهه الاظهر فیاطوبی لک ان تکون
بجهاله لمن الفارین

هو تبه

بصیرت حقیقی بگشا تا جمال در می نسیر بینی و بلسان سیر یا حسن انحالین گویی
ای مظهر حقیقت

بلس قدس مضموی با حسن انجان تنفی میفرماید ابدع من کل نعمه فیاطوبی لک ان
تکون من السامین

ای علی از نقشه امکان بگذر تا بهر شش لامکان قدم گذارے
هو تبه

شا بهماز عشق از افق قدس الهی ظاهر گشته تا بصبح طویرا بنماست بدیع خود
مست و بهیوش گرداند
هو تبه

طاوس بها بر زینت باز نموده تا فردوس برین را بر زینت خود فرین گرداند فیاطوبی
لک ان تکون بجهاله لمن الناظرین بطرف الناظر الی الله الی انوار المنسبین
هو تبه

مخ بقا از آسمان غانی دنیا گذشته و در آسمان باقی و در قای آسمی مقدر گزیده

هوایه

بزه در و بقا و در الادی لایغنی الادی بروحاتها تروح سموات العلی و الارضین الادی

فیاطوبی لکسان استثنی بر ایجا

هوالمجوب

بزه و در و بقا الادی بیطیر عرش ابل ملا الادی فوق سموات الرفیع فیاطوبی لکسان تسع زیناتها

هوایه

بگوش برتری کلمات طیر از این طایفه استماع نشا و از استماع کلام او گوش را بگیر

هوایه لمجرب

بزه و در و بقا الادی بیطیر ادراد فردوس الصابری و ایج بدیع فیاطوبی لکسان ششم نجاتها

هوایه

بهدر بانی از افق قدس سبحانی جلوه نمائنده فیاطوبی لکم ان تنظرون جمالها

هوایه

بزه شجره القدس قد غرست فی سیناء الروح و یطلق بانته لاد الادی فیاطوبی

لمن سمع ترغما تمام استغنی فی ظلالها ثم ارزق من ثمراتها

بسم الله الالقدس الاعلی

سبحان الادی ترزل آیات باحق و قدر کل شئی با یترتب الی الله المتقدّم الختار و

خطاب حضرت

قد ختمت الکتب بحجاب الاعظم و فی نفس علم باکان و ما یكون طوبی لمن فاز به و اخرج منه الالکسار قل انه

کتاب نفسی و قدر تم فیهم من القلم الالعلی ما یخندب با فئدة او الی التمی الی الله العزیز الادی ان اقرده باقوم

فی انار الیس و اطراف القمار و طرز و بیاج هذا الکتاب با خبر به فی التوبه العزیزان و الی یخس و انزل

فی الالختار لمن الکتب الیوم الله الواحد القهار قل باقوم اتفقون فی امر علقن کل فکر با و نه و بشرتم

بمقار فی کل الالواح ناسه انه هو هذا فانظروا الی الادی الی ابصار قل ان الله عز الالقدر الالکلی المنظر

نفسنا لتقتلوا عما عندکم و تتوجهوا الی الله العزیز العفکار قل الی الادی اعراض الالکسار بنی

فوف استهنرکم فی یوم تاخذکم نقیات السذاب و لا تجتات لافسکم من قرار باقوم حسدا

خلام الله ینکم و ظهوره ینکم و سلطانه علیکم و قد اتی بنا الی بر علی من قبل طوبی من الیس الیس قول من

اعراضه من اصحاب النار قل الی الادی امنتم با بته و منظر با مره و قد بعثنا بالحق و ارسلنا علی من یرغب

السموات و الارض صل مهرب من امره لافونقه العزیز الالکبار باقوم ان ارجوا علی الادی و در علیه

فی سبیل الله ما بکت منه حیون اصل الفردوس ثم اصل الالعلی فی العشی و الالکبار ان انظروا فی

نزل علیکم لسان علی و ما نزل فی هذا الظهور اتقوا الختار الادی الی ابصار الکتب است

ضیع ما عندنا من حسن و قد ما با الکت من لیدی الله الادی بک کت غیبیا علی السور الالکبار الالکبار

فی سشی و لا تسمت عن ذکر ربک ان اذکره من اناسن العشی و الالکبار الکتب هنده

بالبروة الوثقی و اعرض عن الختار

مقلوشت

نشی